

Maragall emociona

'Bicicleta, cullera, poma', el documental que retrata la convivència de l'expresident de la Generalitat amb l'Alzheimer, és ovacionat a Sant Sebastià

XAVIER ROCA

AVUI, 20/09/10

L'estrella més ovacionada de la jornada d'ahir al festival de Sant Sebastià no havia tingut fins ara cap més relació amb el cinema que la d'espectador (amb una cinefília reconeguda, això sí). Pasqual Maragall va convocar somriures i llàgrimes a propòsit de la projecció –en la secció oficial però fora de concurs– de *Bicicleta, cullera, poma*, la pel·lícula fruit del seguiment que el periodista i cineasta Carles Bosch ha fet de l'expresident de la Generalitat durant els dos anys posteriors al diagnòstic de la malaltia d'Alzheimer que l'afecta.

Maragall va assistir amb la seva família a la projecció del documental, que va ser rebut amb una llarga estona d'aplaudiments. No va assistir, però, a la roda de premsa –on no havia de parlar, però hi tenia una plaça reservada a la primera fila de convidats–, perquè, segons la seva esposa, Diana Garrigosa, es va estimar més “anar a passejar amb la seva néta”.

Aquesta personalitat familiar i domèstica centra bona part del metratge de *Bicicleta, cullera, poma*, un títol que fa referència a tres paraules que han de memoritzar afectats d'Alzheimer de tot el món com a part del tractament. La pel·lícula, amb una clara voluntat pedagògica i divulgativa, combina aquest retrat més intimista amb una part més didàctica sobre la investigació científica de l'Alzheimer, i inclou els

testimonis de familiars de Maragall, de metges i científics, i també de persones com ara Queco Novell, sòsia de Maragall en el programa *Polònia*; tot plegat, amb un to esperançador i desdramatitzador que no exclou moments còmics derivats de la mateixa personalitat del polític, que ja en la primera escena expressa la intenció de fer una pel·lícula “divertida”.

Bicicleta, cullera, poma ha estat impulsada per la Fundació Pasqual Maragall, dedicada a la investigació de l'Alzheimer i que presideix la mateixa Garrigosa, que va manifestar que la voluntat era fer una pel·lícula útil, que mostrés “aquest estat inicial de l'Alzheimer, que no s'acostuma a veure al cinema”.

Garrigosa –tot i advertir que no parlaria de política va considerar “absurda” la polèmica que hi ha hagut recentment “a partir de la interpretació que un periodista va fer d'un pronòstic electoral” fet per Maragall– va admetre la feixuguesa de deixar que les càmeres envaïssin la seva intimitat durant dos anys, però va afegir-hi que va ser “una càrrega amb una gran compensació”.

Segons Carles Bosch, el documental vol ser una “eina”: “Ha de servir per a alguna cosa; si no serveix, no tindrà sentit que l'haguem fet. I avui, amb la rebuda que s'ha dispensat al film, tenim la sensació que alguna cosa ha passat”.

El director de *Balseros* va afegir-hi: “Em vaig adonar que no podia sostenir la pel·lícula en entrevistes sobre el seu estat mèdic, que Maragall no en volia parlar. Però he comptat amb un gran avantatge: una persona brillantíssima i sinceríssima davant la càmera”. També va valorar

la definició que li havia fet un crític, que veia el film com “una història d'amor”.